

[Socialministeren.]

fremsat forslag om ændring af § 26, således at socialministeren også skulle være bemyndiget til at meddele dispensation fra forbudet mod søn- og helligdagsarbejde, for såvidt angik dette specielle arbejde. Forslaget blev imidlertid ikke gennemført, idet man under udvalgsbehandlingen i folketinget i 1932—33 enedes om at henskyde spørgsmålet til en senere almindelig revision af fabrikløven. I udvalgsbetænkningen indeholdtes dog samtidig en udtalelse om, at udvalget ikke havde noget at indvende imod, at der fortsat dispenseredes fra forbudet. Denne udtalelse måtte antagelig forstås således, at udvalget kunne acceptere en afvigelse fra forbudet i overensstemmelse med indenrigsministeriets bekendtgørelse af 2. februar 1918.

Under og efter anden verdenskrig har fabriktilsynet imidlertid måttet tolerere endnu større afvigelser fra arbejdsforbudet på søn- og helligdage, og som det fremgår af bemærkningerne, er det nu konstateret, at i alt fald et enkelt københavnsk dagblad begynder sætningen allerede kl. 18.

Fra ministeriets side er man betænkelig ved at tage ansvaret for de betydelige afvigelser fra det eksisterende forbud, som der efterhånden er blevet tale om. På den anden side ser man ingen rimelig grund til, at der ikke indenfor lovens rammer for dette arbejde skulle åbnes samme adgang til at dispensere som for andet af fabrikløven omfattet arbejde. Dette er baggrunden for det fremsatte forslag, som iøvrigt ganske svarer til de fremsatte forslag i 1931—32 og 1932—33.

Såfremt forslaget til en ny arbejderbeskyttelseslov gennemføres, vil der være hjemmel til at meddele de fornødne dispensationer også i dette tilfælde. Fra ministeriets side vil man dog nødtigt lade spørgsmålet bero på behandlingen af dette omfattende forslag. Som jeg netop sagde, er man betænkelig ved den foreliggende ulovlige tilstand og ved fortsat at tolerere, at de københavnske dagblade begynder på sætning og tryk-

ning før kl. 24 søndag aften; af hensyn til konsekvenserne for dagbladenes mandagsudgaver har ministeriet dog ikke anset det for rigtigt uden videre at bringe dagbladenes ulovlige helligdagsarbejde til ophør, men har gennem dette lovforslag villet lægge spørgsmålet op til folketingets afgørelse.

Med disse ord, og idet jeg iøvrigt henviser til forslaget bemærkninger, anbefaler jeg forslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til midlertidig lov for Færøerne om pantsætning af fangst.

Loven giver de færøske fiskere hjemmel til at stifte underpant i fangsten for lån, der ydes til udrustning og drift af fiskerfartøjer. Den gælder alene med hensyn til fangsten i året 1954 og svarer ganske til midlertidige love, der var gældende for årene 1952 og 1953 og i årene forud for krigen.

Idet jeg tillader mig at henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Første næstformand (Arnth Jensen): Først har den højtærede finansminister ordet for at fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte følgende 3 lovforslag: 1) forslag til lov om forlængelse af midlertidige ændringer i forbrugsafgiftslove, 2) forslag til lov om forskellige forbrugsafgifter, 3) forslag til lov om omsætningsafgift af forskellige varer.

Ved disse tre lovforslag foreslås det at forlænge de gældende midlertidige bestem-

[Finansministeren.]

melser vedrørende told- og forbrugsafgifterne uændret indtil udgangen af marts måned 1954.

De forbrugsafgiftslove, der udløber med udgangen af december måned i år, er loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og toldloven og lov af samme dato om omsætningsafgift af forskellige varer.

Disse to love er forlænget ved lov af 30. maj 1952 om forlængelse af gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter og lov af samme dato om forlængelse af og ændringer i lov nr. 437 af 19. november 1950 om omsætningsafgift af forskellige varer, således at gyldighedsperioden udløb med udgangen af marts måned 1953. Ved disse forlængelseslove blev der samtidig foretaget forskellige ændringer i de to love fra 1950.

Endelig er de to love fra 1950 med de ændringer, der var vedtaget i 1952, blevet forlænget indtil udgangen af december i år ved loven af 31. marts 1953 om midlertidig forlængelse af forbrugsafgiftslove. Også denne lov indeholder enkelte ændringer i lovene fra 1950.

Som følge af disse gentagne forlængelser med ændringer er det meget vanskeligt at orientere sig i disse bestemmelser. Hertil kommer, at loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og toldloven i en slutningsbestemmelse forlænger en lov fra 1938, som opretholder gyldigheden af nogle endnu ældre afgiftsbestemmelser.

Såvel af lovtekniske som af praktiske grunde har jeg derfor fundet tiden inde til direkte at optage alle de gældende midlertidige afgiftsbestemmelser i de nu fremsatte lovforslag, således at en række bestemmelser, som hidtil har været spredt i de forskellige midlertidige love, vil kunne bortfalde. Herved håber jeg også at imødekomme en kritik af hele denne lovgivnings uoverskuelighed, som tidligere er fremsat her i det høje ting.

Samtidig er det lovstof med midlertidig gyldighed, der indeholdes i loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene og de senere forlængelseslove, opdelt i to lovforslag.

I det ene af disse to forslag har man

samlet de bestemmelser, der ændrer de ældre permanente afgiftslove, altså tobaksloven, chokoladeafgiftsloven o. s. v.

De andre bestemmelser i loven af 19. november 1950 om ændringer i forbrugsafgiftslovene, nemlig selve lovreglerne om afgifterne af guld- og sølvvarer, papir og pap, radiolamper og mineralvand, er samlet i det andet forslag. Heri er tillige optaget bestemmelserne om afgiften af kaffesurrogater, der nu findes i en midlertidig lov af 21. juni 1932 om tilvejebringelse af midler til dækning af udgifter til krisehjælp til landbrugere og arbejdsløse. Det må vel siges at være på tide, at disse afgiftsbestemmelser overføres til en egentlig afgiftslov.

Medens man som nævnt ved gennemførelse af de forelagte lovforslag opnår at få samlet alle midlertidige bestemmelser vedrørende forbrugsafgifterne, må vi for toldens vedkommende fortsætte med at forlænge en række midlertidige ændringslove, indtil en kodifikation finder sted ved den nye tarif, som toldkommissionen har til opgave at udarbejde, og som — det kan jeg tilføje — jeg håber må kunne foreligge inden altfor længe, nu da kommissionen har genoptaget sit arbejde.

Det tredje lovforslag, forslaget til lov om omsætningsafgift af forskellige varer, indeholder endelig de nugældende bestemmelser om de forbrugsafgifter på gulvtæpper, tændstikker, radioapparater m. v., der blev indført i november 1950.

I tilslutning til disse tre lovforslag finder jeg anledning til at sige et par ord om afgiften på cykler med påhængsmotor, som populært kaldes knallerter. Af disse er der hidtil svaret vægtafgift og omsætningsafgift efter tilsvarende regler som for egentlige motorcykler, dog således at omsætningsafgiften kun beregnes af selve motorens værdi. Justitsministeren har overfor mig rejst spørgsmålet om ophævelse af indregistreringspligten for disse såkaldte knallerter. Såfremt indregistreringspligten ophæves, vil det automatisk medføre, at også vægtafgiften og omsætningsafgiften for disse køretøjer bortfalder. Jeg har svaret justitsministeren, at jeg ikke har noget imod, at dette sker. Selvom omsætningsafgiften af motorkøretøjer er omhandlet i det ene af de tre her

[Finansministeren.]

fremSATTE lovforslag, vil afgiften på knal-
lerter altså kunne bortfalde uafhængigt
heraf.

Når jeg ved lovforslagene for afgifts-
satsernes vedkommende kun foreslår en for-
længelse på 3 måneder, er det ikke, fordi
jeg tror, at vi efter denne dato vil kunne
undvære nogle af de indtægter, som disse
afgifter indbringer. Tværtimod taler alt for,
at en stort set uforandret forlængelse i
yderligere et år må foreslås i marts måned,
men jeg anser det for rigtigst, at man har
den bedst mulige oversigt over, hvorledes
indtægter og udgifter vil blive i det kom-
mende finansår, forinden man træffer be-
slutning om skatterne for dette finansår.
Dette vil i højere grad være tilfældet, når
vi kommer lidt ind i det nye år og får taget
endelig stilling til udgifterne i det finans-
lovforslag, som vil blive fremsat her i tinget
i morgen. Til den tid vil også udskrivnings-
loven for det kommende skatteår blive
fremsat, og det vil da være muligt under
eet at sammenholde de forventede udgifter
med de foreliggende indtægtsmuligheder.

Jeg er fuldstændig klar over, at man fra
mange sider og ikke mindst indenfor de erh-
verv, som berøres af de her omhandlede
afgifter, allerede nu kunne ønske ændringer
i denne lovgivning og ikke mindst ændringer
i retning af nedsættelse eller bortfald af de
afgiftssatser, som nu foreslås forlænget.

Selvom jeg kan forstå baggrunden for
sådanne ønskers fremkomst, må jeg frem-
hæve, at jeg ikke ser nogen finansiel mulig-
hed for at foretage ændringer i de bestå-
ende satser. Det er i sig selv højst uheldigt,
at den her omhandlede lovgivning udløber
før finansårets udgang, men da denne situ-
ation nu engang foreligger, har jeg ønsket,
samtidig med at den nødvendige forlæn-
gelse finder sted, at foreslå gennemført en
stærkt påkrævet lovtæknisk forenkling af
hele dette udviklede lovstof.

Jeg skal med disse bemærkninger anbe-
fale de fremsatte lovforslag til velvillig og
hurtig behandling i det høje ting.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Harald
Nielsen):** Jeg har hermed den ære for det
høje ting på forslagsstillernes vegne at frem-
sætte forslag til lov om ændring i lov om
radiospredning.

Radiospredningen har i sin korte levetid
været underkastet en kolossal udvikling.
Fra at være et stykke legetøj for teknisk
interesserede er radioen blevet nutidens vig-
tigste hjælpemiddel til at få mennesker i
tale. Med denne udvikling for øje forstår
de fleste sikkert rent umiddelbart, hvor vig-
tigt det er, at radiofonien bliver ledet på
rette måde. Vi har i radiofonien et hjælpe-
middel til påvirkning af mennesker både
kulturelt og politisk, som tidligere genera-
tioner ikke har kendt mage til, og i et demo-
kratisk samfund er det derfor af yderste
vigtighed at overvåge, ikke blot at udsen-
delserne er af god kvalitet, men også at
radioen ikke bliver et instrument i en en-
sidig propagandas tjeneste.

Dette kan man efter min anskuelse sikre
sig på to forskellige måder. Man kan —
sådan som det vist også sker i enkelte lande
— indrette radiofoniens ledelse på den måde,
at ledelsen og ansvaret for udsendelserne
helt og fuldt lægges i direktørens og afe-
lingschefernes hænder, og så indsættes der
af folketinget, som jo tæller repræsentanter
for forskellige anskuelser, et tilsynsråd som
kontrollerende organ. Det er en fremgangs-
måde, som har visse fordele. Det er under
en sådan tilstand let at placere ansvaret for
det, der foregår, og det er vel også en ord-
ning, der giver afdelingscheferne større fri-
hed i arbejdet, end tilfældet er under den
ordning, vi har skabt. For herhjemme er vi
gået en anden vej for at sikre alsidighed i
udsendelserne og for at modvirke tendenser
til ensretning, idet vi har indsat en art
folkevalgt råd til at forestå ledelsen. Det er
en ordning, der også kan have sine fordele,
og jeg underkender ingenlunde betydningen
af at drage lægmandselementet med ind i
arbejdet vedrørende udsendelsernes tilrette-
læggelse.

I det forslag til ændringer, som jeg her-
med har den ære at fremsætte, bygger vi
da også videre på det bestående. Forslaget
betegner ikke noget brud med de grund-
læggende principper i vor lov om radio-
spredning, det søger blot at rette nogle efter
vor opfattelse væsentlige fejl i den gældende
ordning.

For det første finder vi, at det i mange
lytterkredse udbredte ønske om at få øget
indfyldelse i radiorådet er rimeligt, og dette
ønske mener vi vil være tilstrækkeligt